

Druga bitwa obronna koło Witebska

Ciężkie straty sowieckie koło Nikopola. — Znaczniejsze siły nieprzyjacielskie otoczone pod Nettuno

Z Kwatery Głównej Führera, dnia 4 lutego.

Naczelné Dowództwo Sił Zbrojnych podaje:

Koło Nikopola rozgorzały wczoraj zawzięte walki. Na południe od miasta załamały się wszystkie ataki nieprzyjacielskie. Na północny zachód od Nikopola przyczyniły niemieckie kontrybucje ciężkie straty nieprzyjacielowi, walczącemu za pomocą przeważających sił.

Nieprzyjaciół wprowadził po siłki na pole walki pomiędzy Kirowogradem i Białą Cerkwią i atakował bez przerwy. Jedną z niemieckich grup bojowych odparła nieprzyjacielskie ataki koncentryczne i zniszczyła w ciągu dwóch ostatnich dni 44 czołgi sowieckie.

Na południe od bagien Prypeci odparto w ciężkich walkach kilka lokalnych ataków sowieckich.

Po ciężkich zmiennych walkach udaremniono pomiędzy Prypecią a Berezyną ponowne

próby przelamania się wroga, prowadzone z pomocą lotnictwa bojowego.

Koło Witebska rozgorzała z całą siłą druga bitwa odpierająca. Podczas odpierania ataków nieprzyjacielskich, przedsiębranych ponownie na południowy wschód i północny zachód od miasta za pomocą licznych dywizyj, czołgów i lotnictwa bojowego, poniósł wróg wysokie krwawe straty. Zestrzelono 40 czołgów nieprzyjacielskich. Bitwa trwa nadal.

Na północ od Newla, na zachód od Nowgorodu i około Narwy osiągnęły niemieckie dywizje po zniszczeniu pewnej ilości czołgów sowieckich lokalne sukcesy w obronie i ataku.

Podczas ciężkich walk obronnych pomiędzy Wołchowem i Leningradem szczególnie się odznaczyły następujące formacje: 121 wschodnio-pruska dywizja piechoty pod dowództwem generała-porucznika Preiss z podporządkowanym jej 45-tym wschodnio-pruskim puł-

kiem grenadierów pod dowództwem pułkownika Schwender, jako też grupa bojowa broni powietrznej pod rozkazami pułkownika porucznika Ulla.

Na przyczółku mostowym Nettuno otoczono za pomocą ataku koncentrycznego silne nieprzyjacielskie oddziały i udaremniono ataki odciążające.

Na froncie południowym prowadził wróg w dalszym ciągu swe próby przelamania się około masywu górskiego Cassino. Zmienne walki są prowadzone z niezmierną obustronna zajadłością.

Północno-amerykańskie oddziały bombowców przeprowadziły w godzinach południowych 3 lutego atak terrorystyczny na kilka miast na północno-zachodnim wybrzeżu niemieckim. Przez zrzućcenie licznych bomb kruszących i zapalających uszkodzono zwłaszcza dzielnice mieszkalne miasta Wilhelmshaven. Według dotychczasowych, jeszcze nieuzupełnionych meldunków stracił nieprzyjaciół 5 czte-

romotorowych bombowców i pewną ilość myśliwców.

W późnych godzinach wieczornych dnia 3 lutego zrzuciły pojedyncze nieprzyjacielskie samoloty bomby w Niemczech Zachodnich i Północno-Zachodnich.

Ubiegłej nocy przeprowadzały znaczne siły naszej broni powietrznej ataki na Londyn. Już przy odlocie zaobserwowali nasi lotnicy wielkie pożary.

Podczas ostatnio zameldowanego ataku niemieckich samolotów torpedowych na nieprzyjacielski konwój zaopatrzeniowy przy wybrzeżu północno-afrykańskim, ciężko uszkodzono torpedami w dniu 1 lutego według uzupełniających meldunków dwa dalsze okręty handlowe o pojemności 16.000 TRB. Przez to wzrosła ilość uszkodzonych nieprzyjacielskich okrętów do dziewięciu statków handlowych o pojemności łącznej 68.000 TRB i jednego krążownika.

WÓDZ NIEMIEC

przesyła życzenia prezydentowi Finów

GŁÓWNA KWATERA FÜHRERA, z okazji rocznicy jego urodzin (DNB), 3. II. Wódz Niemiec wysłał telegram gratulacyjny, utrzymany stosownie do prezydenta Finlandii, w serdecznych słowach.

Mobilizacja w Estonii

REVAL. (DNB). Z uwagi na fakt, że walki na froncie wschodnim zbliżyły się do granicy estońskiej, został naród estoński wezwany przez krajowego Dyrektora Dr. Maea do przeprowadzenia mobilizacji.

Estoński urząd krajowy poczuł się zmuszonym do tego kroku, mając na względzie przykre doświadczenia, które dotknęły naród estoński w czasie jednego roku straszliwego panowania bolszewików w 1940 i 1941 roku. Wiele dziesiątków tysięcy kobiet, mężczyzn i dzieci zostało deportowanych wtedy przez bolszewików w stepy Syberii i tam zginęło. Od uwolnienia Estonii przez niemiecką armię późną jesienią 1941 roku było życzeniem najszerzego kół estońskiej ludności możliwość brania udziału w

walce przeciw śmiertelnemu wrogowi. Tę prośbę strona niemiecka natychmiast uwzględniła. Estońskie oddziały wysłane na front wschodni, odznaczyły się wybitnie w walkach.

Komunikat Naczelnego Dowództwa Sił Zbrojnych szczególnie wyróżnił walkę estońskiego batalionu SS „Narwa” i innego estońskiego batalionu na froncie północnym wkrótce po rozpoczęciu ich zaszczytnego zadania. Gdy dr. Maea w konsekwencji tego zjawiska ogłosił teraz generalną mobilizację estońskiego narodu, to jest to znamienne zadokumentowaniem woli estońskiego narodu, aby swoją ojczyznę i swoją wolność bronił aż do ostateczności przy boku niemieckiej armii.

Prasa szwajcarska o nowej maskaradzie sowieckiej

BERNO. DNB. Dokonane przez Stalina zmiany w konstytucji znalazły w prasie szwajcarskiej silne echo. Gazeta „Thurgauer Zeitung” oświadcza: „Rewizja konstytucji, której dokonała

najwyższa rada Związku Sowieckiego, jest niczym innym, jak przygotowaniem do nowej polityki ekspansywnej, która zakreśliła sobie dalekosiężne cele. Podczas gdy poszczególnym republikom sowieckim nadaje się pozorną samodzielną w dziedzinie polityki zagranicznej i samodzielność militarną, usiłuje Kreml już dziś uzasadniać przyłączenie nowych terenów i państw do Związku Sowieckiego. Stawia się przy tym dwa cele: po pierwsze w Moskwie chcą wybadać siłę opozycji aliantów przeciw aneksji nierosyjskich terenów, a po drugie chcą w ten sposób we wszystkich krajach, które zamierza się anektować, usunąć przeszkody do przyłączenia ich do Związku Sowieckiego. Nie jest to tylko przypadkiem, że w tym samym czasie, kiedy uchwała się te zmiany w konstytucji, odbywają się w Moskwie rozmaite zebrania panslawistyczne. Wszystko to umożliwia dokładne rozpoznanie celu sowieckiej polityki.

Związek Sowiecki przygotowuje się nie tylko do uzyskania wpływow w całej Europie, ale chce wszystkie europejskie państwa słowiańskie przyłączyć do swego Związku. Kreml planuje zatem przyłączyć kraje bałtyckie, Polskę, Czechosłowację, Jugosławię i zapewne także Bułgarię. Jeżeli także tym państwom, które wchodziły w skład sowieckiej republik, obiecuje się własne państwo i samodzielną politykę zagraniczną, to nikt nie może mieć złudzeń, że samodzielną taką jest tylko środkami wabącym. Gdyby Stalinowi udało się istotnie stworzyć wielkie państwo sowieckie, które sięgać będzie od Odry do Morza Egejskiego, to państwo to rządzone byłoby tylko przez Moskwę. Samodzielną, którąby otrzymały nowostępujące do Związ-

ku Sowieckiego republiki, pozostać tylko na papierze i nie może być zrealizowana z powodu centralistycznej tendencji, jaką wykazuje Moskwa.

Gazeta „Liberte” na ten sam temat pisze: Moskwa przygotowuje skrzętnie przyszłe sowieckie aneksje na koszt Polski i krajów bałtyckich. Najwyższa rada sowiecka uchwaliła nowy statut dla sowieckich republik. Robi się pozory, jak gdyby te republiki były samodzielne, a to w tym celu, ażeby rozbroić wszelkie zarzuty, jakie mogłyby Waszyngton i Londyn stawiać z odwołaniem się na kartę atlantycką. Związek Sowiecki stał się kopią brytyjskiego Commonwealth.

Mieszczansko lewicowa gazeta „Landbote” przypomina oświadczenie Smuts'a, że Rosja po wojnie odegrać będzie w Europie decydującą rolę, oraz mowę Eden'a w Izbie Gmin w dn. 15.XII, ażeby następnie wyciągnąć następujący wniosek: „Jest to dowód dzisiejszego kierunku linii polityki zagranicznej Anglo-Amerykanów, która to polityka przyznaje Związkowi Sowieckiemu decydującą rolę w zabezpieczeniu pokoju w Europie i w sprawie zagadnień środkowej Europy.

Zmierzch imperium brytyjskiego

SZTOKHOLM. (DNB). Jak donosi północno-amerykański komunikat radiowy, prowadzone są rokowania między Kanadą i USA w sprawie ograniczenia następnie zniesienia granicy celnej. Rząd kanadyjski niedawno wystosował do parlamentu orędzie, w którym powiedziano jest, że dobrobyt Kanady zależy od przyszłej sytuacji na rynku zbytu oraz od przebudowy i rozszerzenia handlu światowego. Już od roku 1935 podpisane były między Kanadą a Stanami Zjednoczonymi układy, które uzupełnione zostały w roku 1938.

Najnowsze oszustwo Moskwy

Mołotow zapowiada „Sowiecki związek państw”. Równocześnie ponowne z łoszeje pretensji do Litwy, Łotwy i Estonii

BERLIN. Komisarz spraw zagranicznych Molotow ogłosił we wtorek wieczorem przed najwyższą radą Związku Sowieckiego „reorganizację konstytucji sowieckiej”. Zgodnie z tą reorganizacją poszczególne republikom składowym Związku Sowieckiego ma być przyznana w przyszłości większa swoboda ruchów. Rzekomo mają mieć one prawo „nawiązywać stosunki z innymi państwami”, a nawet zawierać z nimi układy. Dalej mają one mieć również zagwarantowaną „autonomię w dziedzinie militarniej”. Odpowiednio do tego komisarz ludowy obrony i komisarz ludowy spraw zagranicznych Związku Sowieckiego mają być powołani do odpowiednich komisariatów przy republikach składowych zreorganizowanych.

Mamy tutaj oczywiście do czynienia z nowym zamaskowanym manewrem Kremla. Dostatecznie charakterystyczny jest sam fakt, że ten agitaacyjny bluff został przed kilku dniami uchwalony przez centralny komitet wykonawczy partii komunistycznej — to pochodzenie ma dostateczną wymowę. Podobnie jak pozorne rozwinięcie kominterna, tak też i ta „zmiana konstytucji sowieckiej” ma na celu świeżymi kolorami zabarwić bajkę o „demokratyzacji Związku Sowieckiego” wśród naiwnych ludzi za granicą. Znane są narzekania i to szczególnie w obozie anglosaskim, że właśnie z chwilą rzekomego zniknięcia kominterna aktywność poszczególnych party komunistycznych jako agencji Kremla jeszcze bardziej wzrosła. W końcu przecież również na rozkaz Stalina międzynarodówka „usunięta” została jako hymn Związku Sowieckiego, lecz pozostała jako hymn partii komunistycznej, która jedynie jest i pozostanie decydującym czynnikiem w Związku Sowieckim. Z iscie bolszewickim cynizmem dano przez to anglo-amerykańskim przyjacielom do zrozumienia, że nie powinni podnosić zbyt wielkiego krzyku wokół „demokratyzacji”.

Do tej kategorii należy też przywrócenie „patriarchatu cerkwi prawosławnej” w Moskwie, obsadzonego przez kreaturę Stalina i ponowne powołanie „świętego” synodu. Że przy tym teza zmarłego szefa bolszewickich bezbożników Jarosławskiego-Gubbelmana, który chciał zdetronizować Chrystusa i dopomóc do zapanowania Judy, pozostała nadal główną wytyczną polityki kremlowskiej w odniesieniu do kościoła i chrześcijaństwa, wskazuje między innymi nadzwyczaj ciężka napaść, jakiej dokonał urzędowy organ moskiewski „Izwestia” w swym artykule wstępnym na Watykan. Zarzuty zostały obszernie cytowane przez rozgłośnie moskiewską, co dzieje się tylko wówczas, gdy potentaci moskiewscy specjalnie chcą podkreślić tego rodzaju artykuły.

Co się zaś tyczy ostatniej sztuczki, jaką zainscenizowała Moskwa, to omówienia, uczynione przez samego Molotowa, są dość wyraźne dla zrozumienia motywów. Molotow powiedział, że państwo sowieckie weszło w nowe stadium rozwoju, co określił on jako „wzrost Związku Sowieckiego”. Na czym ów wzrost ma polegać, widać z jego postulatów, że trzeba dokonać wszelkich wysiłków dla „uwolnienia” Litwy, Łotwy, Estonii, republiki moldawskiej i republiki karelsko-fińskiej. W tym samym momencie wychwalał on układ z naczelniem czeskich emigrantów jako „fundament przyjaznej współpracy”. Oświadczył on, że armia czerwoną spełni swą misję i to „nie tylko w swej ojczyźnie, lecz także we wszystkich krajach demokratycznych”.

Widać, że Moskwa traktuje już Czechy jako część Związku Sowieckiego, a bolszewicki komisarz spraw zagranicznych podkreślił równocześnie, że „misja” armii sowieckiej łączy się na wszystkie inne kraje.

Rzecz godna uwagi, że Molotow ani słówkiem nie wspominał o Polsce, a przecież właśnie zagadnienie polskie odegrało zapewne

ważną rolę przy „zmianie konstytucji”.

Związek Sowiecki jako mocarstwo światowe ma przecież tylko dostarczyć środków, by pod płaszczykiem pozornej autonomii w sposób nie bijący w oczy ująć kraje bałtyckie i Finlandię, maskując pewną ich niezależność wobec moskiewskiej centrali i by zagadnienie polskie rozwiązać w sensie polski sowieckiej i by móc problem żądanej przez Moskwę bolszewizacji Europy zwłaszcza w oczach Anglosasów „uprosić”.

Że również i projektowana autonomia wojskowa jest tylko marnym oszustwem, świadczy twierdzenie Molotowa, że w armii czerwonej istniały „już dawniej zwarte, niezależne oddziały łotewskie, armeńskie i inne”. Znaną jest rzecz, że zarówno łotewska jak również estońska i litewska armia wkrótce po wcieleniu przemocą tych trzech krajów do Związku Sowieckiego w r. 1940 została w większej części rozbrojona, pozbawiona swych oficerów i wcielona do sowieckich oddziałów. Nawiasem tylko należy zaznaczyć, że językiem komendy we wszystkich oddziałach wojskowych armii sowieckiej był i jest język rosyjski.

Jeśli chodzi o ten nowy bluff, nie wolno przede wszystkim zapominać o tym, że dzisiaj na podstawie uchwały komisji partii komunistycznej ma być przeprowadzona rzekoma decentralizacja w konstytucji sowieckiej, pojutrze zaś, kiedy cel — sowieckie mocarstwo światowe — zostały osiągnięty, może być podkrotowana nowa „konstytucja”, której podstawą będą całkowicie przeciwne zasady.

Decydującym czynnikiem w państwie bolszewickim pozostanie zawsze małe gremium w Kremlu. Obecny stan faktyczny w Niemczech nie zostanie przez to zmieniony, że generał sowiecki Iwanow nie będzie się już nazywał dowódcą taką czy taką liczbą kolejną oznaczonego okręgu wojskowego Związku Sowieckiego, lecz posiadać będzie tytuł „komisarza wojennego

Tadżykistanu i naczelnego dowódcy armii tadżyckiej”.

W Londynie i w Waszyngtonie przyjęto zapowiedzi z Moskwy w niejednolity sposób. Chociaż bardzo życzliwie wita się fikcję rzekomej autonomii, by zasłonić przed własnymi narodami rozmiary zdrady dokonanej przez Roosevelta i Churchilla wobec Europy, to jednak nieprzyjemna jest przecieź myśl, że na przyszłych zebraniach z bolszewickimi przyjacielami przedstawiciel Moskwy rzekomo zjawi się już sam, lecz przyprowadził ze sobą równocześnie z sobą tuzin bolszewików jako „przedstawicieli Uzbekistanu, Kazachstanu, Ukrainy” i t. d. Oczywiście, że Churchill w takim wypadku mógłby oczywiście sprowadzić również przedstawicieli Kanady, Australii i t. d. Podczas jednak, gdy on sam stał się obawiał, czy przedstawiciele dominacji zawsze będą po stronie londyńskiej centrali — właśnie w ostatnim czasie miał on wiele kłopotu z opornością członków imperium — to z drugiej strony wie on dobrze, że komunisty z Uzbekistanu i komunisty z Ukrainy zawsze i stale reprezentować będą jedynie to, co nakaże im Stalin. Molotowski „wzrost Związku Sowieckiego” bez wątpienia nie przyczyni się do uproszczenia stosunków anglo-sowieckich. Lecz kraje europejskie, które zebraly już doświadczenia z bolszewikami, i te, które uchroniły się przed nimi, nie dadzą się oszukać także i tą nową sztuczką moskiewską.

RZYM. (D.N.B.) W czasie anglo-amerykańskiego ataku terrorystycznego na położone w górach albańskich miasteczko Cast-I Gandolfo, gdzie znajduje się letnia rezydencja Papieża, zbombardowało anglo-amerykańskie lotnictwo między innymi klasztor zakonnic. 17 zakonnic poniosło śmierć. Między mury papieskiej dzielnicy zostały zrzucone cztery bomby, które spowodowały szkody w budynkach służby watykańskiej.

Wielkie Tokio przygotowane na ataki powietrzne

Ewakuacja kobiet i dzieci. Rozmowa z naczelnym burmistrzem

TOKIO. (DNB). Stolica japońska przygotowana jest na wszelkie przyszłe wydarzenia, tak zapewnił naczelnym burmistrz wielkiego miasta Tokio, Shigeo Odate, przedstawicielowi DNB w Tokio, Vollhardtowi, w czasie rozmowy, która obejmowała przede wszystkim możliwości ataku lotniczego nieprzyjaciela na metropolię.

Arabska prasa palestyńska przeciw żądaniom emigracyjnym Waicmana

ANTAKYA. Przeciw żądaniom żyda Waicmana, dotyczącym wprowadzenia dalszych 2 milionów żydów do Palestyny, zwraca się arabska prasa i alestyny ze szczególną ostrością. Wskazuje ona z naciskiem, że należy odrzucić te postulaty i przytrzymać się postanowień, na zasadzie którego imigracja żydowska ma być wstrzymana od dnia 1 kwietnia 1944 r. Każde ustępstwo Wielkiej Brytanii w tej kwestii, zaznacza pismo „Palestin“, napotka w

czenia wojenne, jakie w tym wypadku wyniesiono z bombardowania Berlina i innych niemieckich miast, ale przede wszystkim własne praktyczne nauki, wyniesione podczas wielkiego trzęsienia ziemi w roku 1923. Zarządzenia obrony przeciwlotniczej naszego ośmiomilionowego miasta realizuje się przez powolne, równomierne i systematyczne rozmieszczanie ludności. Ewakuacja ta nastąpiła na życzenie rządu w sposób dobrowolny i przybiera całkowicie normalny przebieg.

konsekwencji na ostrą reakcję świata arabskiego. Powszechną uwagę zwraca się na okoliczność, że zarówno rząd Ibn Saud'a, jak i rząd Iraku miały u rządu angielskiego przedsięwziąć odpowiednie kroki, aby otrzymać wyjaśnienia w sprawie ustosunkowania się Anglii do kwestii wstrzymania żydowskiej imigracji. Sądzi się, że ta sprawa będzie miała duży wpływ na dalszy rozwój obrad co do utworzenia unii arabskiej.

Nadwyżka urodzin w Japonii

TOKIO. (DNB). Nadwyżka urodzin w Japonii postępuje nadal w wysokości ponad 1 milion rocznie, wyjaśnił minister dobrobytu Dr. Koizumi we czwartek w izbie niższej. Ten pomyślny rozwój jest godny uwagi, ponieważ Japonia znajduje się już w ósmym roku wojny od chwili wybuchu konfliktu z Chinami, a pozostałe zaś prowadzące wojnę kraje ogółem już

w czwartym i piątym roku wojny wykazały się znacznym spadkiem ilości urodzin. W roku 1926, jak dalek wyjaśnił minister, wynosił przyrost urodzin 1.02 miliona, w następnych latach ustalono nieustający przyrost o 800 do 900.000, a w latach późniejszych liczba urodzin wyniosła 2,2 miliona, tak że przyrost każdorazowo wynosi ponad milion.

Od Wydawnictwa.

Celem uniknięcia reklamacji przerwy w otrzymywaniu gazet, prosimy naszych prenumeratorów na prowincji o wpłacanie prenumeraty na następujący co dnia 1-go każdego miesiąca.

Wpłaty otrzymane po 2. bieżącej zapłać na nasze okienko.

Jednocześnie prosimy o dokłać i czytelnie podawanie adresów.

do Gerdy. Czy ona już wiedziała? Złotki zamrugowany wbiegł po schodach na górę i właśnie miał zamiar zapukać do niej, gdy posłyszał głos męski. Ktoś mówił i śmiał się. Serce jego biło się; mąciło się w głowie od myśli. Czyżby ona...? Nawpół nieświadomie nacisnął klamkę a gdy drzwi się otworzyły stanął i patrzył, patrzył osupiałym wzrokiem...

dali do programu i kiwali głowami. Ale jeden za drugim odkładali go na stronę i wylęzali słuch. Skupienie zaległo w sali Nikf dotychczas nie słyszał Adagio w takim wykonaniu jak dziś tego młodego ucznia Liszta.

Gdy skończył, nie czekał Tomasz na oklaski — wybiegł. Ukrył twarz w rękach.

Długa chwilę stał tak, gdy ktoś dotknął lekko jego ramienia. „Co się stało, młody przyjacielu?” Tak nieskończenie dobitnie i ze zrozumieniem blizczyły oczy starego mistrza spod siwych włosów. „To była kobieca?”

Tomasz zacisnął zęby i kiwnął głową.

I wtedy uśmiech ześlizgnął się po wargach starca, uśmiech bardzo subtelny i lekkki. „To mi ja. I cierpienie jest strawą artysty. Śmiech, miłość i cierpienie potrzebne mu są jak chleb powszedni. Idź pan do domu, młody przyjacielu, usiądź przy fortepianie i niech twe cierpienie wykrwawi się w dźwięki. Sztuka pomaga artyście przezwyciężyć”.

Wieczór zapadał nad Weimarem. A ulicami szedł ten co stał się człowiekiem i artystą.

Rozporządzenie o budownictwie nadziemnym, zabudowaniu miast i drogownictwie lądowym

z dnia 26 stycznia 1944 r.

Na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Rzeszy dla zajętych terenów wschodnich z dnia 24 kwietnia 1942 r. w sprawie ustawodawstwa w Reichskommissariat'ie Ostland (VBl. RM Ost, str. 17 — ABP. Kowno, str. 422) zarządzam:

§ 1. Budownictwo nadziemne, zabudowanie miast i drogownictwo lądowe podlegają Radcy Generalnemu dla spraw techniki i komunikacji. W jego urzędzie sprawy budownictwa nadziemnego i zabudowania miast należą do kompetencji Głównego Zarządu Budowlanego, zaś sprawy drogownictwa lądowego — do Głównego Zarządu Budowy Dróg.

§ 2. (1) Wykonanie zadań związanych z budownictwem nadziemnym i zabudowaniem miast w lokalnej instancji należy do Naczelników powiatów. Zamiast nich, w miastach wydzielonych: Kowno, Wilno, Szawle, Poniewież, oraz w miastach włączonych do powia-

tów: Olita, Birze, Gedany, Mariampol, Taurogi, Telsze, Wilkomierz, Wilkowiszki — powołanymi do tego są burmistrzowie.

(2) Wykonanie zadań związanych z drogownictwem lądowym należy do naczelników powiatów.

§ 3. Naczelnicy powiatów i burmistrzowie miast wymienionych w § 2 otrzymują w zakresie tych zadań fachowe wskazania od Rady Generalnego dla spraw techniki i komunikacji (Głównego Zarządu Budowlanego i Głównego Zarządu Budowy Dróg).

§ 4. Niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia wskazania wydaje Główny Urząd Techniczny w porozumieniu z Generalnym Kommissar'em.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w siłę z dniem 1 kwietnia 1944 r.

Kowno, 26 stycznia 1944 r.
Generalkommissar w Kownie
(→) Dr. von Renteln.

Premie za wyrąb i zwózkę drzewa

KOWNO. (ON). Podobnie jak za dostawę produktów rolniczych, tak i obecnie za pracę przy wyrębie i zwózce drzewa należniwstwo wyznacza premie. Wydawane będzie oprócz dawniej już wydawanych towarów, jak cukier, sól, nafta, sacharyna, zapalki, wyroby żelazne i t. d. także zaświadczenie, uprawniające do otrzymania z własnego wyrębu drzewa opałowego i budulcowego. Podstawą do wyznaczenia premii będzie osiągnięty zarobek pieniężny brutto. Im więcej zatem robotnicy leśni albo wieśniacy wypracują w wyrębie

lub zwózce drzewa, i im większą otrzymają zapłatę pieniężną, tym więcej towarów będą mogli zakupić na punkty premiowe.

Podkreśla się z naciskiem, że premiowana będzie także praca przy zwózce drzewa podczas rozpoczynającej się z dniem 10 II. 1944 r. akcji transportu wojennego.

Premiowane będą także prace przy wyrabianiu kory garbarskiej i przy wykorzystywaniu żywicy. Bliższe szczegóły w sprawie systemu premii udzielają wszystkie urzędy leśnicze (Nadleśnictwa i Leśnictwa).

Zrównanie robotników wschodnich z robotnikami miejscowymi

RYGA. (ON). Na podstawie rozporządzenia Reichskommissar'a dla Kraju Wschodniego z 15. 12. 1943 w sprawie zniesienia rozporządzenia, dotyczącego warunków pracy robotników wschodnich w generalnych okręgach Estonii, Łotwy i Litwy (VO-BI. RKO Nr. 28 S. 163) ustraliły z dniem 20 grudnia 1943 moc obowiązującą ważne dotąd dla robotników wschodnich specjalne warunki pracy. W ten sposób zniesione zostały również tabele wynagrodzeń robotników wschodnich oraz przepisy w sprawie potrącania daniny od robotników wschodnich. Według § 2 rozporządzenia w Generalnych Okręgach Estonii, Łotwy i Litwy wydane dla pracowników miejscowych przepisy i postanowienia prawne w zakresie pracy i podatków obowiązują teraz także robotników wschodnich. Robotników wschodnich należy zatem jeśli chodzi o warunki pracy i wynagrodzenia oraz pod względem podatkowym traktować tak jak pracowników miejscowych, spełniających podobny rodzaj pracy. Zyskują oni w tym samym zakresie i pod tymi samymi warunkami taryfowymi co i pracownicy miejscowi prawo do urlopu. Jednakowoż warunki wojenne i przeciążenie środków komunikacyjnych wymaga, by robotnicy wschodni

spędzali swój urlop zasadniczo na terenach swojej pracy i unikali podróży urlopowej. Oddzielnie pracujący członkowie jednej rodziny winni jednakowoż mieć możliwość otrzymania i spędzenia wspólnie urlopu w tym samym czasie. Generalkommissarowie wydadzą w tym zakresie bliższe jeszcze wskazówki i stosownie do § 3 rozporządzenia z 15 grudnia 1943 wydadzą inne zarządzenia regulacyjne o ile istnieje specjalny rodzaj pracy robotników wschodnich i wymaga specjalnego uregulowania. Poza tym jednak wejście w życie rozporządzenia, to znaczy zrównanie robotników wschodnich z pracownikami miejscowymi pod względem przepisów o pracy i podatkach nie zawisło od dalszych zarządzeń i dekretów Generalkommissarów, jak to błędnie po części tłumaczono. Pod względem ubezpieczeń społecznych robotnicy wschodni zostali teraz również zrównani pod każdym względem z mieszkańcami kraju w wymienionych Generalnych Okręgach. Postanowienie to, wydane najpierw w drodze dekretu, zostanie jeszcze potwierdzone w ramach dalszego rozporządzenia regulacyjnego ubezpieczenia społeczne mieszkańców miejscowych.

Tu mówi Ziązek Zawodowy Program Imprez Artystycznych

Niedziela, 6.II, o godz. 11 zamknięte przedstawienie kinowe w „Casino“ i w „Wehrmacht kino II“.

Niedziela, 6.II, o godz. 14 w Wielkiej Sali Koncertowej odbędzie się 17 (32) „Popołudnie Rozmaitości“ w programie biorą udział: solistka — Piasecka i Pilipavičiute, para taneczna siostry Livaities. Surwilla (flet), Wasilewski (tenor). Aktorzy

dramatyczni — Gustaikis i Terzagis. Kupiecista — Prantkieleinas, Kum Sylwester. Chór „Ruty“ pod dyrekcją Ejnora oraz orkiestra symfoniczna Zw. Zaw. pod dyrekcją Rözlera. Akompaniuje Szeligowski.

Bilety należy odebrać we wtorek, 1 lutego i środę 2 lutego. Gedimino 27, III piętro, 320 pokój, „podział wyciecznik i radości życia“ tel. 1874.

Do ludności wiejskiej GENERALNEGO OKRĘGU LITWY

Zeszłoroczne zbiory zebrane zostały dzięki Waszej pracy i przy pomyślnym pogodzie. Do tego sprzyjająca jesień pozwoliła nam na korzystny zasiew jesienny pól. Fakt ten czyni nam tym łatwiejsze wykonanie innych obowiązków tegorocznych, jakie wykonujemy corocznie.

Jedno z najważniejszych naszych obowiązków jest obok zabezpieczenia zbiorów także przeprowadzenie ważnego pod względem wojennym transportu produktów rolniczych i dostawa drzewa.

Bez transportu nie możliwe jest korzystanie z produktów, nie możliwe jest zaopatrzenie kraju i frontu.

Dla zabezpieczenia tego transportu zarządza została AKCJA TRANSPORTU WOJENNEGO za rok 1944, która energicznie przeprowadzona

zostanie od dn. 10 lutego 1944 r. Rolnicy, nie ociągając się przez wezwaniem i podporządkujecie się rozporządzeniom władz powiatowych i gminnych w sprawie dostaw czerpniętych. Każdy zdolny do pracy zaprzęg należy podporządkować ważnemu pod względem wojennym zastosowaniu. Szczególnie pilna jest zwózka drzewa z lasów, co w późniejszej porze roku jest prawie niemożliwe.

Kto ociąga się przed swym obowiązkiem, ten daje usługi bolszewizmowi i jest szkodnikiem. Poza tym czekają takich surowe kary. Za dokonanie transportu Zarząd Nadleśnictwa wyznacza premie punktowe.

Ta sama akcja w ubiegłym roku uwieńczona była dużym sukcesem. Oczekuje się, że akcja wojennego transportu w r. 1944 doprowadzi do jeszcze większego sukcesu.

Fałszywi urzędnicy policji kryminalnej i służby S. D.

KOWNO. (ON). W ostatnim czasie mnożą się wypadki, że występne elementy, podając siebie za urzędników kryminalnej policji lub członków S. D., torują sobie wstęp do mieszkań, lub zatrzymują ludzi, i przeprowadzają rewizję lub też dokonują konfiskat. Każdy należący do Niemieckiej Kryminalnej Policji lub do miejscowej policji państwowej, wykazuje się z chwilą rozpoczęcia czynności urzędowych, znacznikiem rozpoznawczym, a każdy należący do niemieckiej służby S. D., do litewskiej policji kryminalnej, lub Sicherheitspoli-

zei odpowiednią legitymacją. Każde pojawienie się fałszywego urzędnika policji kryminalnej lub członka S. D. musi być natychmiast zgłaszane z podaniem możliwie najdokładniejszego rysopisu w najbliższym posterunku niemieckiej służby S. D., lub gdy to jest niemożliwe szybko uskutecznić, w najbliższym litewskiej policji kryminalnej lub też w komisariacie. Na życzenie uskuteczniła się poufne sporządzenie doniesienia i tym samym ręczy się za zachowanie w tajemnicy nazwiska donoszącego.

Dwaj przemytnicy przed sądem doraźnym

KLAJPEDA. (ON). We wrześniu ubiegłego roku, podczas sprzedaży pewnej paczki, zostali zaskoczeni przez policję Litwin Ludwigas Narkus i emeryt Willi Kerat. W paczce tej, która została skradzioną, znajdowały się różne medykamenty, które chcieli oni przynieść przez granicę do Litwy. Oprócz

tego znaleziono w innej paczce również medykamenty i niedozwolone towary, które miały być przemycone do Litwy. Narkus i Kerat odpowiadali przed sądem doraźnym za handel niedozwolonymi towarami. Narkusa skazano na 8, a Kerata na 10 miesięcy więzienia.

Z „Popołudnia Rozmaitości“ Związków Zawodowych

Program „Popołudnia Rozmaitości“ w ubiegłą niedzielę zaprezentował publiczności szereg nowych i nieznanych sił artystycznych, a więc solistkę operową Krikstėlaityte, skrzypka Zylionisa, oraz pisarza Inčiura.

Na wstępie orkiestra pod kierownictwem A. Makacinas wykonała efektowną i melodyjną bez specjalnych efektów muzycznych napisaną i zinstrumetowaną suitę „Lorens Lieder“ muz. E. Kuenneke, poczym para taneczna Martówna i Ciesielski, hucznymi oklaskami przywitana, wykonała pięknie „Serenade“ muz. Drigo. W dalszym ciągu programu pp. Martówna i Ciesielski wykonali z właściwym sobie temperamentem „Passo double“. Wybrana przez tę świetną parę taneczną muzyka do tego tańca, niezbyt melodyjna, ani też podkreślająca potrzebny w tym tańcu rytm, mogłaby być z powodzeniem zastąpiona lepszym utworem muzycznym tego rodzaju.

Niezwykły występ solistki p. Krikstėlaityte. Młoda ta artystka posiada bardzo dobrze postawiony, mile brzmiący głos, a wykonana przez nią z wdziękiem „Humoreska“ muz. Dworzaka oraz „Walc“ muz. Kuprevičiusa, publiczność słusznie obdarzyła oklaskami.

P. Zylenis jeden z członków orkiestry, ma niewątpliwie poważne zadatki na dobrego skrzypka, jednakże słynny „Romans“ Svendsona wykonany przy dyskretnym akompaniamencie orkiestry, wymaga cieplejszego tonu na skrzypcach, co dałoby się uzyskać nieco większą, lecz bynajmniej nie przesadną wibracją, czego p. Zylenis jakby celowo unikał. Poza tym utwór ten wykonany został bez zarzutu

Wykonane przez kwartet głosów męskich utwory Bendoriusa, Svendsona oraz Naujalisa zapoznają publiczność z twórczością tych kompozytorów, a staranne przygotowanie i wykonanie znalazły rzetelne uznanie.

Ulubienica publiczności wileńskiej p. Hanka Bielicka szturmem zdobywa słuchaczy samym swym ukazaniem się na estradzie. „Pan Twardowski“ i „Strzyżone i golone“, a zwłaszcza kapitałnie, chociaż tyle razy już wypowiedziane „Kogucik i kurka“ nagrodzone zostały nie milknącymi brawami publiczności, która doremnie i długo do magala się naddatków.

Solista operowy p. Liepas to zaiste poważny i zdolny śpiewak. Wykonaniem z towarzyszeniem orkiestry „Tam gdzie Niemen faluje“, muz. Kacznaukska. oraz słynnej arii Eskamila z op. „Carmen“ muz. Bizeta, artysta odniósł duży sukces artystyczny.

P. Inčiura — młody literat, z patosem wypowiedział swój utwór „Danse macabre“, za co otrzymał gorzkie brawa.

W dalszym ciągu orkiestra wykonała bardzo piękne i melodyjne intermezzo „Emico Fric“, muz. Mascagniego, oraz powtórzyła słyszany na poprzednim koncercie efektowny poemat symfoniczny Muorskiego „Noc na Lysej Górze“. Tym razem instrumenty blaszane trochę przesadnie rozwijały miejscami swoje forte, niebaczna na to że zespół orkiestralny tym razem był zmniejszony. Na zakończenie orkiestra wykonała brawurowe chociaż miejscami niepewnie, uwerturę Rossiniego „Sroka złodziecka“. Dyrygował ambientnie i sprężysto p. A. Makacinas.

Frekwencja publiczności rekordowa R. B.

